

Hogy egy kedvelt költőm sorával éljek, **Bálint Tamás**nak már kiskorában egyértelmű volt, hogy „Dosztojevszkij vagy jetski”. A harmincéves udvarhelyi gazdasági elemző és költő immáron három köteten és megannyi irodalmi díjon van túl. Olyanokon, mint a Méhes György-debüt díj, a Látó irodalmi folyóirat nívódíja, és a Makói Medáliák nevű, fiatal költőknek járó díj, vagy éppen a Németh Géza Emlékdíj, és még sorolhatnánk. A

LÁVsztori

címet viselő új kötetét december 29-én mutatták be a Menta Bisztróban. Vele beszélgettünk irodalmi pályafutásáról, irodalomról és arról, hogyan fér meg egymás mellett a közgazdász racionalitása és a művész földtől való elrugaszkodása.

Emlékszel, hogy mi szeretnél volna lenni kiskorodban?

Nem igazán tudom felidézni, én mindig csak azt tudtam, hogy mi nem leszek. Tudtam, hogy orvos nem leszek, mert félek a vértől, és sokakkal ellentétben úrhajós sem leszek, mert tériszonyom van. Húztam ki a listáról a foglalkozásokat, és próbáltam minél inkább elodázni a döntést.

Aztán maradtam a közgazdaságtannál, hiszen kiskoromban is foglalkoztatott a gazdasági téma kicsiben, **szerettem a pénzügyűjtést és az üzletelgetést**. Azt is reméltem, ha

közgazdaságtanra megyek, az egy annyira széleskörű valami, hogy később tudok valami egyébre szakosodni. Az igazság az, hogy beváltotta a hozzáfűzött reményeket, így maradtam a szakmánál.

Közgáz mellett is megvolt az irodalom iránti szeretet. Gondolkodtam rajta, hogy ezzel foglalkozzam főállásban, devégül is ezt bármi mellett lehet csinálni, és **azt sem akartam, hogy ez átcsapjon grafomániába, és hogy főként a honoráriumokért írjak**. Gondoltam, ha van egy stabil alapokon álló szakmám és munkahelyem, akkor ezt is könnyebben tudom mellette művelni.

Pont ilyen megfontolásból döntöttem a közgáz mellett, amit végeztem, minden félévben kinéztem az egyetem bölcsészkarán valamilyen tantárgyat, amelyik tetszett, például komparatistikát, kortárs erdélyi irodalmat vagy éppen a 20. századi magyar irodalmat, megbeszéltem a tanárokkal, és belátogattam előadásokra, annyi különbséggel, hogy nem vizsgáztam belőlük.

Na és hogyan jött képbe az irodalom?

Kiskoromban nagyon szerettem, amikor mesét olvastak nekem a szüleim. Hamar megtanultam, hogyan kell olvasni, és írni nyomtatott betűkkel. Már 5-6 évesen próbáltam magamnak is mesét olvasni. Aztán azt hiszem, harmadik osztályban az akkori padtársnőmet szerettem volna lenyűgözni egy picike versikével. Inkább kevesebb, mint több sikerrel, úgyhogy abba is maradt ez egy darabig, körülbelül középiskola elejéig.

Én sosem voltam az a fáramászós alkat. Sokat olvastam, szerettem a magyar órákat már elemis koromban is, meg a Gimiben is. Aztán a középiskolában elkezdtem különböző irodalmi pályázatokra írni, eleinte érdekes módon prózát. Annak már volt kisebb sikere.

Középiskola után felkerültem Kolozsvárra, ahol a Bulgakovban szerveződő Előretolt Helyőrségben kötöttem ki, **Orbán János Dénes**ék körében. Nagyon sok érdekes emberrel ismerkedtem meg itt, akik segítettek mindenben. Ez a közösség meghozta a kedvem, hogy még komolyabban foglalkozzam az írással. Egyetem alatt már publikáltam, aztán harmad- vagy negyedéves voltam, amikor annyi vers összegyűlt, hogy ki is adták. Ez a 2007-es *A pap leánya, birtokostul* című kötet.

Elmondod nekem mint laikusnak, hogy tudja egy költő megjelentetni a kötetét?

Erre két út van. Az egyszerűbb, amelyet szerintem nem érdemes csinálni az, hogy az ember írogat, aztán a verseivel elmegy a Top Investhez vagy az Infopresshez és a saját pénzén kinyomtatattatja. Mindent kinyomtatnak, amit kifizetsz. Ennek szerintem nincs sok értelme, mert oké, hogy a családban szétszotogatsz, de semmi visszajelzést nem kapsz. Nem megy át semmilyen szűrőn.

A nehezebb út, amelyet érdemesebb csinálni, az, hogy az ember ír sokat és folyamatosan elküldi irodalmi folyóiratoknak, amelyeknek a szerkesztői ezeket átnézik, ha elutasítják, akkor is valamilyen építő jellegű kritikával teszik, hogy a következőkben mire kellene figyelni, mennyi fantázia van benne, érdemes-e csinálni.

~~szöveg~~